

JINĀ

2. října 2007

Mše sv. v 17.00 hod. v zámecké kapli

4. října 2007

- Adorace Nejsvětější svátosti** v kostele Čtrnácti sv. pomocníků v Mělníku ve čtvrtek od 15.00-17.00
- Mše sv.** za nová kněžská a řeholní povolání v 17.00

3. Setkání na faře se bude konat až další čtvrtek, tj. 11. září v 18.00 hod. Hosty Daniela a Petr Gajdošikovi se rozdělí o zážitky ze svatební cesty do Ruska.

MÍSTA ZNÁMÁ I NEZNÁMÁ

7. října 2007

V 16.00 hod. koncert v bývalém hostinci v Rybářích u mostu labského

28. října 2007

V 16.00 hod. koncert ve sklepích mělnického zámku.

18. října 2007 (čtvrtek)

EKUMENICKÁ MODLITBA V DUCHU TAIZE v kostele Čtrnácti sv. pomocníků v 19.00

19.-21. října 2007

KURZ FILIP

na faře v Mělníku, začátek v 18.00 hod. v pátek 19.10.07

Vzít s sebou Písmo Svaté!

Náboženství:

-úterý v 15.00 hod.

-středa v 15.00 hod.

-nejmladší děti čtvrtek v 16.00 hod.

SETKÁNÍ MLÁDEŽE sobota v 18.15 hod.

1. LISTOPAD SLAVNOST VŠECH SVATÝCH

mše svaté:

7.30 - kostel sv. Ludmily

18.00 - kostel sv. Petra a Pavla

2. LISTOPAD VZPOMÍNKA NA VĚRNÉ ZEMŘELÉ

mše svaté:

7.30 - kostel sv. Ludmily

14.00 - kostel Nejsv. Trojice na Chloumku

18.00 - hřbitov sv. Václava v Mělníku

18.00 - hřbitov ve Vysoké

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

V NEDĚLI:

7.30 - kostel sv. Vavřince na Pšovce

9.00 - kostel sv. Petra a Pavla (Na Vyhlídce)

10.30 - kostel Narození Panny Marie v Záborku

18.00 - kostel sv. Ludmily (Pražská ulice)

V TÝDNU:

Od úterý do soboty:

v kostele sv. Ludmily v 7.30 hod.

Úterý - kostel sv. Petra a Pavla v 17:00 hod.

Středa - Domov důchodců v 10.00 hod.

Pátek - kostel kapucínů (nám. Míru) v 18:00 hod.

Sobota - kostel sv. Václava ve Vysoké v 17:00 hod. (mše sv. s nedělní platností)

MĚLNÍK

ZÁBORŮ

PŠOVKA

VYSOKÁ

**ŠEMANO
NOVICĚ**

**MEDO
NOSY**

začátku do konce modlitby. Mysl jsem si: Bůh je dobrý, jestli je možné s Ním hovořit, když se drží dítě na ruce. Ruce mého otce a rty mé maminky mne naučily více o Bohu než katechismus." Nejen postoj rodičů, ale i postoj ostatních má vliv na dítě, a to i lidí v kostele. Dítě je velmi důležité v rodině, a to i ve farní rodině. Má právo se nudit, má právo zlobit, ale především má nárok na naši lásku. Hned si všimne, když o něj nikdo nemá zájem, když dospělý myslí jen na svoji modlitbu a její dokonalost. Dítě potom na sebe chce upozornit a začíná zlobit. Přestane ve chvíli, pokud pozná, že do společenství patří. Máme právo na klid při mši svaté, ale to přece není cíl bohoslužby. Mše svatá je pro nás setkáním s živým Bohem, který řekl "dovolte dětem přijít ke Mně, nebraňte jim". Ježíš nevyhrazuje prostor jen pro ty hodné. Chce se setkat se všemi, aby je objal svou láskou. Všichni jsme Boží děti, všichni jsme někdy hodní, někdy zlobíme. Kdybychom se do kostela vydali pouze ve chvílích, když jsme hodní a nebo když se nám chce, možná bychom se do něj nikdy nedostali. Proto děkujeme za to, že se můžeme setkávat s Ježíšem, i když někdy nás něco ruší. Jedině On nás může proměnit. On přece přišel na svět, aby nikdo nezahynul, ale každý měl život věčný. Proto jsem šťastný, kdy cítím přítomnost dětí, rodičů, prarodičů a ostatních na mši svaté. Především dítě má právo poznat a pochopit, že patří do společenství církve a že zvláště nedělní mše svatá je součástí života, bez které neděle není Dnem Páně. Dovolme všem dosáhnout opravdového štěstí.

P. Jan Jucha MS

Proč ne?

Když jsem se dověděla, že na minulém kurzu Filipa bylo 6 lidí, ptala jsem se sama sebe, proč tady na Mělníku je o duchovní život tak malý zájem. Proč lidi nepřijdou?

Já sama jsem na něm taky nebyla, ale přece se nemůžu urvat od rodiny na tři dny, co by si beze mě počali? Jakou výmluvu jste si našli vy? Že jste o kurzu nevěděli? Tak pokud čtete zrovna teď Ludmilu, tak další kurz Filip se bude konat od 19. - 21. října 2007 na Proboštství.

Nebo nevíte, co byste tam dělali a nikdo vám nic určitého neřekne? Přiznám se, taky mi to trochu vrtalo hlavou. Ale pak jsem si řekla, že co je obestřeno rouškou tajemství, přitahuje.

Možná vás napadne, že na něco takového budete mít čas v důchodu, že je to spíše pro ty starší? Ale snad si nemyslíte, že na Boha si uděláte čas taky až v důchodu. Žijeme přece z jeho milosti. Výmluv pro to, abych nešla, se dá najít hodně, ale proč bych měla říkat NE na to, co je pro mě dobré?

Vybavuje se mi věta z Písma: "Ustanovil jich dvanáct, aby byli s Ním." Ježíš touží být s námi, nechce být sám, zdá se mi to až dojemné, jak mu na nás záleží. A co my? Pěkně to bylo napsané v Katolickém týdeníku: "Do nebe se nedá jít jinak než společně, zatímco do pekla jde každý sám." Každý člověk potřebuje slyšet a především od Boha nad sebou dobré věci. Myslím si, že je (ty dobré věci) v říjnu na kurzu uslyšíte, a tak si, prosím, umyjte uši a možná i oči a přijďte!

Anežka

Ochočít si svoje srdce

K napsání tohoto článku mě přiměl osobní zážitek z rozhodů lidí kolem mě. Z rozhodů lidí, kteří se milovali, a po čase už k sobě nic necítili nebo si jeden z nich našel někoho jiného. Vcelku běžná věc, ale ne normální. Pociťuji veliký smutek, když si na něco takového vzpomenu, zvláště jedná-li se o mé blízké přátele. I já mám svou ženu. Mám ji rád a nedovedu si představit, že bych jí opustil. Vždyť já jsem jí slíbil, že s ní budu do smrti, že jí budu mít pořád rád. Já ji mám rád už 14 let a zažili jsme spolu i těžké chvíle, ale nikdy jsem si neřekl, že to vzdám. Jsem přece chlap. Jsem smutný z toho, že mnoho lidí klidně vezme své slovo miluji tě zpátky. Já nechci nikoho soudit, ale jenom mi to je strašně líto. Myslím si, že např. žádná práce, koníček nebo velmi sympatická "jenom kamarádka" nestojí za to, aby člověk zradil svou lásku. Mnoho lidí si bezhlavě jde za tzv. hlasem svého srdce, ale často je to ta největší blbost, jakou mohou udělat. Myslím si, že svoje city je třeba si ochočít rozumem. Ne, aby si city dělaly se mnou, co chtějí. Když mě začnou táhnout od mojí ženy, tak se snažím zjistit, o co jde. Co mi vlastně schází? Není to vůbec jednoduché, ale musím si poručit, abych se nezačal své ženě emocionálně odcizovat. Začíná to takovou "jenom" emocionální nevěrou. Najednou se něco nebo někdo tlačí na místo v mém srdci, které patří jí. Když to člověk sám sobě dovolí, pak už stačí jenom krůček k nevěře úplně a ke zlození srdce člověku, který mi věří a má mě rád. Možná si lidé často myslí, že zamilovanost nelze prozívat stále. To je zřejmě pravda jen částečně. City ale mohou hořet velmi silně i v dlouhodobém vztahu. Je však potřeba pravidelně do ohně přikládat a nenosit dřevo k sousedům. Proč neposílat zamilované zprávy raději své vlastní ženě? Proč ji nepřekvapit objednaním víkendů v hezkém penzionu. Poslat jí poštou do práce dárek nebo zamilovaný dopis. Zkrátka ji občas překvapit. Vyplatí se to a chlapi to podceňují. Pak se objeví nějaký, který to udělá za nás a je zle. Když své city vědomě směřuji ke své ženě, zjišťuji, že jí velmi miluji. Dokonce pociťuji, že má láska k ní roste. Považuji za velké štěstí a výhru zestárnout s ženou svého mládí. Chci povzbudit všechny chlapy, kteří jsou věrní své ženě. Možná, že nejste ti nejlepší pracanti ani hezouni, ale jste borci.

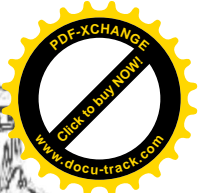
Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337

Spravujeme též farnosti: Sv. Vavřince na Pšovce, Narození Panny Marie v Záborku a kostely v Mělníku: sv. Ludmily, Čtrnácti sv. pomocníků, sv. Václava ve Vysoké, sv. Jana Nepomuckého v Šemanovicích, sv. Jakuba v Medonosích. Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jan Jucha MS, P. Ryszard Kurasiewicz MS
Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: kurasiewicz@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. Ludmila

FARNÍ ZPRAVODAJ - 10/2007

APOŠTOLSKÝ LIST ROSARIUM VIRGINIS MARIAE PAPEŘE JANA PAVLA II.

Modlitba růžence, svou povahou mariánská, je nicméně modlitbou plynoucí ze srdce orientovaného ke Kristu. Svými střídmými prostředky vyjadřuje hloubku celého křesťanského poselství a je téměř jejich shrnutím. Zaznívá zde Mariina modlitba, její ustavičné Magnificat za dílo spasitelného vtělení, jež mělo počátek v jejím panenském lůně. Křesťanský lid se tak vydává do školy Mariiny, v níž je přiveden ke kontemplaci krásy Kristovy tváře a zakoušení hlubin jeho lásky. Skrze růžencem věřící čerpají hojnost milostí přijímaných takřka z rukou samotné Vykupitelovy matky.

Námitky proti růženci

Vhodnost této iniciativy vyvstává z různých úvah. První se týká nutnosti postavit se určité krizi této modlitby, jejímž rizikem je v

současném historickém a teologickém kontextu nespravedlivé snížení jejího významu a z toho plynoucí nedostatečné doporučování novým generacím. Někteří se domnívají, že centrální postavení liturgie, jež bylo správně zdůrazněno II. vatikánským koncilem, s sebou v důsledku nutně nese snížení důležitosti růžence. Ve skutečnosti se však tato modlitba, jak upřesnil Pavel VI., liturgii nejen neprotiví, ale dokonce ji podporuje, neboť jí uvádí, dává jí doznít a podporuje její plné vnitřní prožívání i hojnost plodů liturgie v každodenním životě.

Snad jsou i tací, kteří se obávají, že růžencem je pro svůj bytostně mariánský charakter málo ekumenickou modlitbou. Tato modlitba se však nachází v nejčistším horizontu úcty k Boží Matce, kterou koncil vykreslil jako úctu nasměřovanou ke kristologickému středu křesťanské víry tak, že "když je ctěna Matka, je náležitě poznáván, milován a oslavován i Syn". Pokud je tedy růžencem správně chápán, stává se podporou a nikoli překážkou ekumenismu!

Cesta kontemplace

Nejdůležitějším motivem pro důrazné doporučování růžence je skutečnost, že tato modlitba je nesmírně cenným prostředkem podpory věřících v úsilí o kontemplaci křesťanského tajemství, kterou jsem doporučil v apoštolském listě Novo millennio ineunte jako opravdovou a správnou "pedagogiku svatosti": "Ta vyžaduje, aby křesťanství vynikalo v prvé řadě uměním modlitby". Zatímco v současné kultuře plně protikladů vyrůstají nové potřeby spirituality vyvolávané i vlivy jiných náboženství, existuje více než kdy jindy naléhavá nutnost, aby se naše křesťanská společenství stala "autentickými školami modlitby".

Růžencem náleží k tomu nejlepšímu a nejosvědčenějšímu, co tradice křesťanské kontemplace nabízí. Tato modlitba se vyvinula na Západě, je typicky meditativní modlitbou a určitým způsobem odpovídá "modlitbě srdce" či "modlitbě Ježíšově", jež se zrodila na půdě křesťanského Východu

Maria - vzor kontemplace

Maria je nepřekonatelným vzorem kontemplace Krista. Žádný člověk se kontemplaci Kristovy tváře nevěnoval s takovou vytrvalostí jako Maria. Oči Mariina srdce se na Syna určitým způsobem upírají již při Zvěstování,

když počala z Ducha Svatého, a v následujících měsících začíná pociťovat přítomnost a předvídat jeho rysy. Když jej konečně přivedla v Betlémě na svět, mohl také její tělesný zrak něžně spočinout na tváři Syna, když jej zavinovala do plenek a vkládala do jeslí (srov. Lk 2,7).

Od této chvíle se její pohled, vždy naplněný milujícím úžasem, od Syna již neodtrhne. Občas to bude pohled tazavý jako při události Ježíšova nalezání v chrámě: "Dítě, proč jsi nám to udělal?" (Lk 2,48). V každém případě se bude jednat o pohled pronikavý, schopný číst v Ježíšově nitru, vnímat dokonce i skryté pocity a odhadovat jeho rozhodnutí, jako tomu bylo například v Káně (srov. Jan 2,5). Jindy to bude pohled bolestný, zvláště pod křížem, kde to bude v určitém smyslu také pohled "rodičky", neboť Maria se zde neomezí na sdílení utrpení a smrti se svým Jednorozeným, ale přijme tu nového syna, který jí byl svěřen v milovaném učedníku (srov. Jan 19, 26-27). O velikonočním ránu bude mít Maria pohled rozzářený radostí ze vzkříšení a nakonec to bude pohled planoucí sesláním Ducha svatého o letnicích (srov. Sk 1,14).

Mariiny vzpomínky

Maria žije s očima upřenými na Krista a každé jeho slovo je pro ni pokladem: "Maria to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom" (Lk 2,19; srov. 2,51). Vzpomínky na Ježíše, pevně vtisknuté do jejího ducha, jí provázely za všech okolností, když ve své mysli znovu prožívala rozličné okamžiky svého života po Synově boku. Právě tyto vzpomínky jsou v jistém smyslu podstatou "růžence", který Maria během dnů svého pozemského života neustále recitovala.

Také nyní, uprostřed radostných zpěvů v nebeském Jeruzalémě, je příčina jejich důků a její chvály stejná. Právě ona inspiruje její mateřskou péči o putující církev, ve které Maria - šířitelka evangelia - "děj" svého vyprávění dále rozvíjí. Maria věřícím stále znovu a znovu předkládá "tajemství" svého Syna s přáním, aby je kontemplovali, a Kristova tajemství tak mohla prokázat veškerou svojí spasitelnou moc. Křesťanské společenství se modlitbou růžence vlastně slaďuje se vzpomínkami a pohledem Mariiným.

Růžec, kontemplativní modlitba

Díky Mariině zkušenosti je růženec modlitbou ryze kontemplativní. Bez tohoto rozměru by byl růženec deformován, jak to zdůrazňoval již Pavel VI.: **"Bez kontemplace je růženec tělem bez duše a jeho odříkávání je pak ohroženo rizikem mechanického opakování formulí, které se protíví Ježíšově napomenutí: "Když se modlíte, nebudte přítomni povídání jako pohané. Ti si totiž myslí, že budou vyslyšeni pro množství slov" (Mt 6,7). Růženec svým charakterem vyžaduje klidný rytmus s přestávkami k zamyšlení, které modlící se osobě pomohou rozjímat o tajemstvích Pánova života a nazírat je skrze srdce té, jež byla Ježíši nejbližší. Potom se otevře jejich nesmírné bohatství".**

U této hluboké myšlenky Pavla VI. se vyplatí pozastavit, aby vynikly některé z rozměrů modlitby růžence, které dokáží lépe definovat její rysy, charakteristické pro kristologickou kontemplaci.

Modlitba růžence

Růženec je krásná modlitba Církve. S Marií v něm rozjímáme o tzv. tajemstvích (=důležité události) ze života našeho Pána, Ježíše Krista.

a) Zahájení znamením kříže: **Ve jménu Otce** i Syna i Ducha svatého. Amen.

b) Úvodní modlitba - Apoštolské vyznání víry: **Věřím v Boha, Otce všemohoucího...**

c) následuje Modlitba Páně: **Otče náš...**

d) následuje 3x Pozdravení andělské: **Zdrávas, Maria, milosti plná...**

Při prvním "Zdrávas, Maria" vkládáme za jméno Ježíš slova:

- při prvním: v kterého věříme

- při druhém: v kterého doufáme

- při třetím: kterého nadevšechno milujeme:

e) následuje Chvála Nejsvětější Trojice: **Sláva Otci** i Synu i Duchu svatému...

f) Jednotlivé tajemství začínáme slovy modlitby: Otče náš...

g) následuje 10x Pozdravení andělské. Za jméno Ježíš vkládáme slova tajemství (růženec má čtyři části - mluvíme o růženci radostném, bolestném, slavném a o růženci světla - o tento (o tuto část) růženec rozšířil papež Jan Pavel II.)

I. Tajemství radostného růžence jsou:

1. kterého jsi z Ducha svatého počala.
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala.
5. kterého jsi v chrámě našla.

II. Bolestný růženec

1. který se pro nás krví potil.
2. který byl pro nás bičován.
3. který byl pro nás trním korunován.
4. který pro nás nesl těžký kříž.
5. který byl pro nás ukřižován.

h) Po desátém "zdrávasu" následuje 1x Chvála Nejsvětější Trojice: "Sláva Otci..."

V dalším desátku (začínáme jej opět modlitbou Páně "Otče náš" a do "Zdrávasů" vkládáme za jméno Ježíš další tajemství...). Modlitbu růžence zakončíme modlitbou Zdrávas Královno:

Ježíš [i]je, ježíš je Bůh, Bůh je láska

(exercicie/duchovní cvičení s p. J. Billem)

Věříte tomu?

Křesťané tomu věří. Dokážeme skutečně vidět Lásku Boží okolo sebe, vnímat ji tak, jak nám ji Bůh dává a poznávat v ní Boha? Skutečně ji zažíváme a jsme ji tak schopni předávat dál? Víme, co skutečná láska znamená?

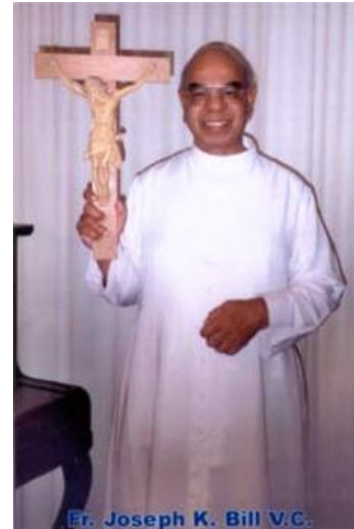
"Slyšeli jste, že bylo řečeno: Milovati budeš bližního svého a nenávidět nepřitele svého."

Já však pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce; protože on dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Budete-li milovat ty, kdo milují vás, jaká vám čeká odměna? Což i celníci nečiní totéž? A jestliže zdravíte jenom své bratry, co činíte zvláštního? Což i pohané nečiní totéž? Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec." (Mt 5, 43-48)

Takovou lásku svět nezná. Ježíš, Boží Syn, nám dal zákon, který je cestou do věčného života: "To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás." (J 15,12)

Sám nám ukázal velikost skutečné lásky a taky se podle toho zachoval. Položil za nás život, aby nám projevil svou lásku, která převyšuje každou jinou lásku mezi lidmi. I když máme někoho velmi rádi, nepoložíme za něj život. Ježíš za nás však zemřel.

"Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele."

S knězem p. Josephem K. Billem, V.C.M.A. jsme prožili v Koclířově týdenní exercicie (12-19.8.2007), při kterých jsme měli možnost velice blízko poznávat Ježíše Krista, Boží lásku tak, jak se nám sám zjevuje, v Písmu, v našem bližním, v našem životě. On nám kázal o komplexní terapii skrze Ježíše, o božském uzdravení. Ježíš přišel, aby vykoupil celého člověka, nikoliv pouze proto, by smířil jeho hříchy.

Jsme nemocní na duchu, jsme nemocní na duši a jsme nemocní na těle. Nemoci pocházejí od démona. Jedinou odpovědí na ně je JEŽÍŠ.

Jak Ježíš uzdravuje? Jen skrze víru!

Každému bychom přáli tuhle zkušenost - skutečně poznat a zažít Ježíše, Boha a Spasitele!

Otec Bill je kněz a kazatel z Vincentianské kongregace (lazaristé) v Kerale v Indii a Africe. Byl zázračně uzdraven z těžké nemoci a tato zkušenost setkání s Pánem jej přiměla cestovat a kázat o Ježíši, šířit evangelium, celebrovat mše za uzdravení po celém světě. Svědectví lidí, kteří se s otcem Billem setkali, potvrzují zvláštní dar uzdravování, který od Boha dostal. Jeho vyučování a modlitby za uzdravení pomohly mnoha lidem přijmout Kristovo evangelium a umožnily jim obnovit vztah ke katolické víře. Pořádá duchovní cvičení, mše s modlitbou za uzdravení a lidové misie po celém světě (především v Africe, USA, Asii a Evropě), ty mohou pomoci účastníkům otevřít se působení Ducha svatého, který touží uzdravit celého člověka - duši, mysl i tělo.

Exercicie s otcem Billem proběhly v České republice už 3x a je pravděpodobné, že v Koclířově se uskuteční v srpnu (nebo v září) 2008 znovu. Už teď je možné se ve Fatimském apoštolátu (Koclířov) zaregistrovat k zaslání bližších informací o exerciciích a doporučujeme účast všem - těm, kdo touží poznat Pána Ježíše osobně, těm, kdo touží po uzdravení duše i těla, kdo chtějí povzbudit ve víře, vyjasnit si otázky a pochybnosti víry, těm, kdo víru znají dobře i těm, kteří dosud hledají, těm, kteří chtějí o Ježíši svědčit.

Otec Bill zve na exercicie všechny a přeje si, aby přijelo co nejvíce účastníků.

(*Ilidko a Tibor Váczióvi, Mělník*)

Nechte maličkým přijít ke mně?

Ráda bych reagovala na naučný článek pro rodiče, minulého čísla Sv. Ludmily, jehož obsahem byly různé argumenty, proč není vhodné, aby se děti předškolního věku účastnily bohoslužeb.

Tyto argumenty zněly velmi rozumně, domnívám se ale, že jde o teoretický přístup, který v praxi nemusí fungovat a rodiče, kteří se budou těmito radami řídit, mohou být nakonec velmi překvapeni, že až nastane vhodný čas, děti nebudou do kostela chtít. Neznám rodinu, kde by tento přístup prakticky fungoval, naopak znám několik rodin, kde děti (většinou spolu s jedním z rodičů) zůstávaly v neděli doma a do kostela již cestu nenašly.

Sama jsem zvolila opačný přístup a můj nepokřtěný manžel, který bral velmi vážně slib, že nebude bránit náboženské výchově dětí, chodil do kostela s námi, aby děti nechtěly zůstat spolu s ním doma. Nakonec se nechal loni o Velikonocích pokřtít a naše rodina bude i nadále chodit do kostela spolu, věřím totiž tomu, že v kostele nepůsobí jen "zvláštní atmosféra tohoto místa", ale především živý Bůh, který je zde přítomen hned v několika podobách a může se dotknout i srdce človíčka, který se tak trochu nudí nebo ne úplně soustředí. Svě děti bych nerada o tyto milosti připravila, spoléhám při tom na toleranci a shovívavost spolubratří a spolusester, protože děti někdy opravdu nevydrží celou dobu klidně sedět.

Posílou jsou mi v tomto směru slova kardinála Vlka, který jednou při bohoslužbě, kde bylo větší množství dětí a trochu ruch, děkoval rodičům za to, že své děti vodí do kostela. To, že se pak rodiče nemohou tak plně soustředit, jak by chtěli, označil za oběť a službu, kterou přinášejí nejen svým dětem, ale i farnosti a celé církvi, protože v dětech je budoucnost.

Za toleranci a trpělivost všem děkuji - snad jednou budou ty dnešní (nesoustředěné) děti vodit na bohoslužby zase svoje děti, zároveň bych prosila o stanovisko i naše duchovní otce.

Jiřina Chlebovská

Moji milí,

není pro mne jednoduché sednout si a něco napsat, ale chci alespoň v několika řádcích říci, co mi leží na srdci. Týká se to budoucích pokolení. Každý z nás chce být šťastný, což je normální, ale bohužel svoje štěstí mnohdy ztotožňujeme s pohodlím nebo s příjemností. Častokrát se nám zdá, že je to možné dosáhnout již zde, v tomto pozemském životě a děláme chybu za chybou, což vede k opačnému výsledku. Místo abychom se namáhali, utíkáme od problémů a necháváme věci ležet. Řešení přenecháváme jiným. Jenže bez spolupráce a společného úsilí moc nezdoláme. Týká se to především výchovy dětí a mládeže. Zanedbání výchovy v raném věku dětí lze jen těžce napravit. Jedno polské pořekadlo říká, že čím skořápka za mlada nenasákne, to ve stáří postrádá. Velmi důležitá jsou právě první léta života. Zajímavě píše o svém povolání francouzský skladatel náboženských písniček otec Duval. "Byl jsem pátým dítětem z devíti v rodině. Rodiče nás neučili nějaké zvláštní zbožnosti. Každý večer jsme se všichni společně modlili. Po celý život si budu pamatovat tyto chvíle. Dodnes vzpomínám na postoj svého otce, který byl obyčejným člověkem. Unavený prací na poli nebo těžbou dříví po večeri poklekl na podlahu, ruce opřel na židli a tvář skrýval v dlaních. Myslel jsem si: můj otec tak silný, který se před nikým nesehnul, který nemá strach ani před chudými ani před bohatými - skloní hlavu před Bohem. Ano, Bůh musí být veliký, když můj otec před Ním pokleká, ale i velmi blízký, když s Ním můj táta hovoří v pracovním oblečení. Moje maminka neklekala. Byla příliš unavená a seděla s nejmenším dítětem na rukách. My jsme jí obklopily a tulily jsme se k ní. Její rty se tiše pohybovaly od